

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul III • Nr. 11 (59) • 27 martie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Postul, urcuș spre Înviere

De ce Duminica a treia din Postul Mare se mai numește și „a Sfintei Cruci”?

Cătălin Acasandrei | Doxologia.ro

Rostul și înțelesul duhovnicesc al prăznuirii stă în faptul că fiecare dintre noi trebuie să ne asumăm Crucea, nu doar în această perioadă, ci pe parcursul întregii vieți, răstignind orice păcat din inima noastră, pentru a ne face vrednici să Îl primim, cu bucurie, pe Hristos Cel Înviat din morți.

Sfinții Părinți ai Bisericii ne spun că, așa cum în mijlocul Raiului era sădit Pomul Vieții, tot astfel, în mijlocul Postului Mare avem și noi sărbătoarea Sfintei Cruci celei de viață făcătoare. Într-un cuvânt de învățătură rostit în acest context, Părintele Patriarh Daniel explica astfel:

„Adam și Eva au pierdut Raiul și Pomul Vieții pentru că nu au postit și pentru că nu au ascultat de Dumnezeu. Noul Adam, Iisus Hristos, făcându-Se ascultător până la moarte și încă moarte pe Cruce, ne-a dăruit Pomul Vieții, El Însuși fiind Pomul vieții, care Se dăruiește nouă în Sfânta Euharistie [...]. Împărații biruitori, când intrau într-o cetate, trimiteau mai înainte stindardele lor, ca să binevestească tuturor că vor veni în cetate biruitori. În mod asemănător, în mijlocul Postului se ridică stindardul credinței noastre, Sfânta Cruce, simbolul Răstignirii și Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pentru a ne încuraja sau întări în lupta cu ispitele plăcerilor și ale

durerii”.

În „Triodul explicat. Mistagogia timpului liturgic”, ieromonahul Macarie Simonopetrilul consemnează că, într-un manuscris de la Ierusalim din secolul al XIII-lea, prăznuirea Crucii din a treia duminică a Postului Mare se intitula „Praznicul celei de a treia închinări a Crucii”. Astfel, el completează sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci din 14 septembrie, dar și pe cea a procesiunii Crucii din 1 august, care ne amintește de victoria împăratului Heraclie asupra perșilor și întoarcerea Crucii la Ierusalim, în anul 630.

Unii istorici bisericești susțin că această cinstire a Sfintei Cruci la jumătatea Postului Paștilor ar avea la origine mutarea, de la Ierusalim la Apamea (Siria), a unui fragment din Crucea Răstignirii. Acesta a fost trimis de către Arhiepiscopul Ierusalimului de atunci, confratelui său Alpheios, Episcopul Apameei, pentru a-l ajuta în construirea unei biserici.

Tot ieromonahul Macarie Simonopetrilul consideră că ridicarea Crucii în mijlocul Postului Mare îl împarte pe acesta în două jumătăți egale, făcându-l asemănător unui stadion. Odată trecută borna Săptămânii a IV-a, restul parcursului e de acum mai ușor, așa cum auzim și în cântarea din luna Săptămânii a V-a:

„Trecând, credincioșilor, cu Dumnezeu, de borna (nyssa) timpului înfrânării, să alergăm tinerește și partea rămasă a postului și să purtăm cununa!” (Slujba Utreniei, Oda VIII, canonul al II-lea, troparul al II-lea).

Conform rânduielii liturgice, în cadrul Utreniei de Duminică, după Doxologia Mare, Sfânta Cruce este purtată într-o procesiune și adusă în mijlocul Bisericii pe un tetrapod, spre închinare, în timp ce strana cântă de trei ori Troparul Sfintei Cruci, apoi imnul „Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim”.

Sfinte Taine

Taina iertării – Cum să-ți spovedești corect păcatele?

Pantelimon Șatov, episcop de Smolensk și Viazemsk | Doxologia.ro

La spovedanie, să te căiești spunându-ți păcatele! Câteodată cei care vin la spovedanie, încep de exemplu să povestească următoarele: „Am ajuns ieri acasă și m-a întâmpinat soțul, care, ca întotdeauna, era băut, i-am făcut o observație și a început să țipe la mine, iar eu m-am infuriat și l-am plesnit peste față. Bineînțeles că nu am procedat corect. Dar ce aveam să fac?...” Asta nu e spovedanie. **Spovedania trebuie să fie pocăință și nu o simplă povestire a vieții voastre, și încă cu încercarea de a vă îndreptăți păcatele.**

Cu toate acestea, sunt oameni care prin însăși simplitatea lor nu reușesc să se căiască în alt mod și desigur că duhovnicul acceptă spovedania lor și într-o astfel de formă, dar corect ar fi să se spună astfel: „Sunt rea și foarte mândră, iar atunci când soțul meu nu s-a purtat cuviincios, m-am mâniat și l-am plesnit. Pentru aceasta îmi pare foarte rău și mă căiesc. I-am cerut iertare și îi promit Domnului că niciodată nu mă voi mai purta astfel”. Din punctul meu de vedere cam așa ar suna o spovedanie corectă.

Adesea oamenii scriu foarte mult în însemnările lor și cu prea multe detalii despre ceea ce povestesc, fapt care nu e nici pe departe corect. Mai este și o altă variantă, tot incorectă, când omul pur și simplu își enumeră păcatele alegând anumite cuvinte: „am păcătuit din cauza orgoliului, din cauza căderii în deznădejde, din cauza mâniei...”, „am întrerupt postul, am avut gânduri rele”, copiii spun „m-am purtat urât...” Ce înseamnă am păcătuit din cauza „orgoliului”? Ce înseamnă că am păcătuit din cauza „căderii în deznădejde”? Dar din cauza „gândurilor rele”? Dar că „m-am purtat urât”? **Nu trebuie să povestiți la modul general despre patima pe care o aveți, căci ea acționează în toate cele ale voastre, ci despre modul în care apare această patimă la voi.** De exemplu, corect ar fi să spuneți nu „m-am mâniat pe fiica mea”, ci „am umilit-o pe fiica mea, i-am spus cuvinte nepotrivite, am lovit-o...” Sau, de exemplu, mândria... Cum se manifestă mândria la voi? Ați umilit alți oameni ori îi priviți pe toți de sus? Ori ați insultat pe cineva, dorindu-vă să-l umiliți?

Cu alte cuvinte, **spovedania nu trebuie să fie o povestire**

în detaliu a tuturor circumstanțelor fiecărei fapte, ci trebuie să fie pocăința la păcatele concrete, însă, pe de altă parte, aceste păcate nu trebuie să fie denumite într-un mod aparte. La unii oameni există tendința de a găsi denumirea exactă a fiecărui păcat, pe care în mod bolnăvicios caută să o afle, și, de asemenea, ei vor să afle care sunt acele păcate despre care nu se știe. Câțiva, de exemplu, întrebă: Ce este aceea lăcomie? Dar fărâdelege? Dar ce este aceasta...? Eu consider că nu este bine astfel deoarece păcatele trebuie să le numești cu acele cuvinte pe care le folosești în limba contemporană. Când ne rugăm, citim pravila de dimineață și de seară, iar pentru aceasta folosim cuvintele Sfinților Părinți și ne însușim graiul lor și aceasta este corect, căci astfel învățăm limba Sfinților și învățăm raportarea corectă la Dumnezeu, dar când ne pocăim mi se pare că ar trebui **să ne căim folosind cuvintele noastre.** Trebuie să spuneți, de exemplu, nu că ați păcătuit din egoism, ci spuneți că v-ați prefăcut în fața cuiva pentru a obține bani sau că ați făcut un bine, dorind să vi se facă la fel... Noi știm că sunt opt patimi, că sunt poruncile și în toată simțirea noastră sunt aceste patimi și prin toate încălcarea poruncilor și de aceea trebuie să ne căim.

Pentru diferite păcate, trebuie să te căiești diferit. Este o categorie de păcate necurate, spurcate care nu necesită o pocăință amănunțită, dar să spuneți în așa fel, încât să-i dați de înțeles duhovnicului ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, deoarece despre aceste păcate se vorbește la modul general, ascunzând în spatele lor o teribilă deformare a relațiilor dintre bărbat și femeie. Să nu spuneți niciodată pur și simplu „am patima desfrânării”, ci trebuie să explicați cum apare ea. Nu trebuie să amintiți în detaliu toate aceste păcate urâte, dar trebuie neapărat să spuneți în așa fel încât preotul să înțeleagă gradul acestui păcat.

Ca să mă pocăiesc, trebuie să iau aminte că în mine este această rea deprindere; pe de o parte, trebuie să fug de ispită când aceasta poate apărea, pe de alta să alung amintirea păcatelor săvârșite. În cazul păcatelor mândriei, slavei deșarte, furtului, umilirii celorlalți, e necesar să îmi amintesc acestea, mai ales atunci când apar gândurile de slavă deșartă.

Lectură Citiți aici
Viața Sfintei
Maria Egipteanca

Taina împărătească bine este a o păzi, iar lucrurile lui Dumnezeu este cuviincios și slăvit a le descoperi și a le propovădui.